

PANAMBÍ OÑONDIVÉ!!

Les olors del barri Bolívar impregnen des del nas fins a la roba i ja no te les treus mai més. El cervell les grava i les guarda a la memòria de les olors, com l'olor de la verdura, l'oli i les patates bullides per sopar que feia la Tereseta a la casa del poble on passava els estius amb la família (Cuevas de Vinromà), allà a la Plana Alta, a la província de Castelló. Però aquesta vegada era un altre tipus d'olor: forta i horrible al principi, insultant fins a l'extrem... per tornar-se normal en pocs dies.

El barri ple d'escales, de pujades i baixades, estava situat en un costat del Parc Nacional de l'Àvila, les muntanyes que guarden i vigilen cauteloses la gran Caraques, que la voregen i, fins i tot, l'assenten, calmada, a tota la carena.

A la nit, apareixen les llums febles dels "bombillos" que il·luminen els milions i milions de llumets de la ciutat. Tens la sensació de ser davant d'un cel ple d'estels groguencs. Una casa, un "bombillo", per la vesant de l'Àvila. Em trasllada de nou al poble quan, allà pels anys seixanta, arribàvem de nit amb el cotxe que il·luminava el carrer sense asfaltar, on era casa nostra, i allà, al final de tot, clavada en un mur de pedra, una feble llumeta groga ataronjada ens assenyalava que havíem arribat.

Però el barri Bolívar amagava més sorpreses que no em venien de nou tot i ser la primera vegada que estava en aquell lloc.

La Mirentxu i una altra noia, basca també, ens esperaven, a mi i a la meva amiga, a l'aeroport de Maiquetia, a Caraques. Cansades com veníem, però, teníem la sensació que el viatge realment començava a partir d'aquella trobada. Com així va ser. I així ho recordo avui, després de nou anys d'aquella experiència del tot humana, del tot humil. D'aquell viatge...

Amb les nostres maletes plenes i engruixides pugem a un autocar microbús que ens durà fins a l'entrada de la ciutat i des d'allà agafarem el metro suburbà. És llavors quan comences a sentir fred. És una nit plujosa del mes de juliol, el mes de les mil pluges. La negra nit i la foscor de la carretera que ens porta a Caraques deixa nua la llum dels "bombillos" que des d'ara ens acompanyaran tot el trajecte fins a casa, i també tota la vida...

Deixem el microbús i agafem el metro. Ens esperen vint quilòmetres de via fèrria subterrània. Des de Gato Negro fins a Petare, la nostra parada i la darrera de l'única línia que creua la ciutat. D'altra banda, trens ràpids i nets no fan preveure el nostre destí. Però la

conversa amb la Mirentxu es torna cada vegada més interessant. Ara anem comprant el treball que realitzarem durant el nostre mes de vacances, a Veneçuela.

Ja tinc ganes d'arribar-hi. Estic cansada pel canvi d'horari i tantes emocions. Són les deu de la nit, però jo porto l'horari local de Barcelona i el meu cos em demana dormir. Per a ell són les tres de la matinada, amb moltes hores de vol.

Deixem el tren a Petare. La maleta pesa més del que porta i comença a ploure més fort amb una cortina d'aigua. El terra es torna fang i hi ha foscor pels carrers i una multitud aplegada en el que és una estació de taxis de vehicles tot terreny que ens portaran finalment dalt de la muntanya. A casa!!! Però cal que primer s'ompli el tot terreny amb deu persones, sinó, no partirà a la seva destinació. Finalment s'omple i tots amuntegats i amb les maletes entre les cames marxem.

S'obre la porta, gairebé el cotxe ja és buit. Som al barri Bolívar, així ho crida el conductor. No hi ha parada, però no importa, és imaginària. En la solitud del carrer, pugem cent escales en un passadís de dos-cents metres, ple de brutícia i escombraries. Les cases estan fetes de totxos i de reixes a portes i finestres. Segueix plovent ara una mica més fort i el vent de la muntanya ens porta una insuportable flaire...

On les escales tomben fent un giravolt, hi ha un arbre molt alt i algú que s'hi amaga al darrera. Li diuen Leomar i porta una pistola amb la qual protegeix la casa de la Mirentxu. Tot just arribar ja el coneixem, ni que sigui per la seva ombra de "malandro".

Per fi!!! Hem arribat a casa de la Mirentxu, on ara estan passant uns mesos unes noies basques, voluntàries com nosaltres dues, les dues Martes catalanes. Ens presenten a Cheo (o Cheíto), el fill adoptat de la Mirentxu; té 12 anys. I també ens presenten els seus dos gats, Catire i Negrito, i els tres gossos, el més gran es diu Loba... Què hi farem, m'agraden els animals... És hora de dormir, estic que caic de son. Hem arribat a la nostra destinació i demà podrem veure i sentir tot el que aquest país ens ha preparat. Ara per ara no puc opinar del que he vist i les reixes de la casa em fan dubtar d'on sóc; no tinc por, però.

Comença el dia. Ràpidament els ulls van enviant missatges al cervell per a enregistrar tot allò que veuen i que els és del tot diferent al que estan acostumats a veure. Realment la casa està plena de segones portes i de reixes. Tancada i barrada. El pati del darrera de la casa és un bon observatori del voltant. Les